

Clasele IX - X

Înaintau amândoi în vârful picioarelor, cu mare grijă, și de câte ori podeaua scârțâia mai puternic, se opreau brusc, ținându-și răsuflarea. Și în acea clipă, aproape fără să-și dea seama, Ieronim apăsa butonul lămpii de buzunar și rămâneau pe întuneric.

— Să nu-ți fie teamă, îi șopti când, puțin timp în urmă, se împiedică de o frânghie pe care nu o putuse vedea și, rezemându-se, ca să nu cadă, de un dulap, una din uși se deschise încet, scârțâind prelung, ca un geamăt înfundat. Să nu-ți fie teamă. Nu e nimeni în toată casa...

— Atunci de ce vorbești atât de încet? îl întrebă celălalt. Ieronim reaprinse lanterna și roti de câteva ori conul de lumină în jurul băiatului, fără să-l înalțe totuși până în dreptul figurii. Dar nu avea nevoie. O vedea destul de bine: fața ofilită de licean, cu ochii adânciți nefiresc în orbite, buzele subțiri și părul tuns scurt, cu un început de breton pe frunte.

— Spuneai că te cheamă Vlad, nu e așa?

— Vlad. Vladimir Iconaru.

— Află de la mine, amice Iconaru, spuse apropiindu-și puțin capul, că niciodată, nimeni, în nici o piesă de teatru, în nici un roman, în nici o poezie, nimeni, repet, n-a cutezat să vorbească cu glas normal când se introduce noaptea în podul unei case străine și se introduce, ca noi, cu un scop bine Precizat: să găsească lada în care văduva eroului de război, generalul Iancu Calomfir, a păstrat cu pietate uniforme de gală ale soțului ei; să găsească, zic, lada, să-i spargă lacătul. Să fure cele două uniforme. Repet, să fure două uniforme de general.

— Dar spuneai că sunteți rude...

— Suntem. Mai mult: tatăl meu era nepotul favorit al văduvei general Iancu Calomfir. Dar ce-are a face? Ne-am introdus în acest pod cu chei false, la căderea nopții, ca să căutăm un anumit obiect și să-l furăm. E adevărat, un obiect având poate de un anumit interes istoric, dar fără valoare: două uniforme.

— Și o colecție de coleoptere, adăugă Vladimir. Ieronim își înalță din nou lanterna, și de data aceasta își concentrează lumina deasupra capului băiatului, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Dar după câțiva pași se opri.

— N-am mai fost de mulți ani în acest pod, începu cu un glas neutru. Dar îmi aduc foarte bine aminte toate obiectele, toate aceste dulapuri, lăzi și cufere, și i le arată plimbându-și lanterna de-a lungul pereților. Îmi aduc, de asemenea, foarte bine aminte de poziția lăzii cu uniforme: este acolo, la vreo zece metri în fața noastră, deși n-o putem încă vedea, pentru că e ascunsă de nenumărate alte lăzi, cufere și multe, foarte multe pachete cu ziare vechi. Dar un singur lucru nu-mi aduc aminte, Vladimir Iconaru: nu-mi aduc aminte să-ți fi vorbit de o colecție de coleoptere. Ți-am spus doar atât: că în această casă, există multe insectare, că există mai ales o foarte bogată colecție de fluturi...

— Păcat! Și fluturii sunt frumoși, dar marea mea pasiune sunt coleopterele...

Ieronim își lăsă capul pe spate și-l privi surprins, cercetător.

— Interesant, continuă după câteva clipe, și trebuie să recunosc, nu mă așteptam. Dacă aș scrie vreodată un tratat de morală, ar trebui să discut și cazul dumitale. Căci ești un caz interesant; într-un cuvânt, accepți cu entuziasm condiția de spărgător pentru o colecție de coleoptere, dar eziți, sau mai precis ești turburat de scrupule, când afli că e vorba numai de fluturi...

(Mircea Eliade, "Uniforme de general")